



## Jesenske pesmi.

1.

Oj, zopet si, jesenski čas,  
tu s svojim mirom, hladom  
in mnogim sladkim sadom!  
Presrčno te pozdravljam jaz,  
čeprav obilstvo tvoje  
ne polni shrambe moje.

Namesto sadnega daru  
utehe čašo polno  
imaš za srce bolno,  
kar ljubše mi je od sadu;  
povsod zdaj vse žaluje,  
to bol mi olajšuje.

2.

Po senožetih čreda  
ovčic se mirno pase,  
pastir za njimi gleda  
in tiho poje zase.

A kaj da več ne vriska,  
kot prej je na planini?  
Otožnost srce stiska  
v jesenski mu tišini:

V grmovju več ne peva  
njegova znanka ptica  
in v travi omedleva  
poslednja mu cvetica.

3.

Bilo si cvetno, zeleno,  
ptičev glasno in živo,  
zdaj pa golo, zapuščeno  
tukaj dvigaš se, drevo!

Toda to je le začasno;  
zima pride, mine spet,  
in zelenje, cvetje krasno  
s tabo premladi ves svet.

4.

Jesenske sapice hladné  
blisk, grom so ukrotile;  
a tvojih vročih želj, srcé,  
ne bodo ohladile?

Čemu še hrepeniš mi ti  
po radosti in sreči,  
ki bilo mi mogoče ni  
v mladosti ju doseči?

## 5.

S prtom belim in mehkim  
sneg bo svet pokril;  
spal bo hrib in dol pod njim  
in se odpočil.

Pa nekoč še mene bo  
bel zagrnil prt,  
vanj pa z mrzlo me rokó  
bo zavila smrt.

Takrat pač za vekomaj  
končno iznebim  
tudi muk se, ki sedaj  
skrivno jih trpim!

Fr. Rojec.

## Jesenska megla.

Megla pusta, megla vlažna,  
kaj zagrinjaš nam sedaj  
s svojo sivkasto kopreno  
vsako noč ves naš okraj?

»Vem, vem,« odgovarja megla,  
»da me črtijo ljudje  
in če mogli, bi za vedno  
zapodili me z zemljé.

Malo solnca že imamo,  
a dopoldne mu še ti  
braniš na zemljó sijati;  
to nas muči in jezi!

A pomislijo naj malo,  
da vse cvetke nočni mraz  
bi končal, če jih dobrotno  
ne odevala bi jaz.«

Megla pod nebo se dviga,  
cvetke kličejo za njo:  
»Zdrava, hvala ti najlepša,  
pridi zopet k nam z nočjó!«

Fr. Rojec.

## Ob Dravi.

Ob Dravi gode vodni mož:  
dabun, dabun, dabun.  
Le godi, mene že ne boš  
privlekel v svoj tolmun!

Je solnce zdaj še prelepó,  
dabun, dabun, dabun,  
kar sam ostani, vodni mož,  
in čuvaj svoj tolmun!

Preblizu deklica je šla,  
dabun, dabun, dabun.  
In šap! je hlastnil vodni mož  
in pahnil jo v tolmun!

Ivan Albreht.